

450 éves az ELTE Egyetemi Könyvtár

Interjú Szögi László főigazgatóval

Az Egyetemi Könyvtárat, a nagyszombati jezsuita kollégium bibliotékájaként 1561-ben Oláh Miklós, esztergomi érsek alapította. Első ismert könyvtárosa Florentius Morus volt. Egyetemi gyűjteménnyé 1635-ben vált, amikor Pázmány Péter esztergomi érsek megalapította a nagyszombati egyetemet. A jezsuita korszak könyvtárosainak a feladata elsősorban az őrzés, a használat, illetve a tartós könyvhasználat figyelemmel kísérése, a tiltott könyvek kezelése, a könyvek beszerzése, az új könyvek tulajdonosi bejegyzéssel való ellátása, a jelzet adása, a megfelelő elhelyezése és a könyvek rendben tartása volt. 1773-ban a jezsuita rend feloszlata után, a több mint tízezer kötetet birtokló könyvtár állami intézménnyé vált.

A könyvtár az ország első nyilvános bibliotékájaként 1777 óta működik, előbb a budai várban, majd 1784-től mai helyén, a belvárosi Ferenciek terén. Kezdetben a ferences klostromban kapott helyet, mai, Skalnitzky Antal tervezte eklektikus palotaépületét 1876-ban adták át.

A könyvtár állapotáról Pulszky Ferenc így írt 1874-ben: „...az Egyetemi Könyvtár nincs rendezve, cédula katalógusa csak egyharmadában kész, s minthogy ez is különböző rendszer szerint készült, nem is megbízható. Marmont tábornagy raguzai herczeg magyarországi utazása például nem Marmont, sem nem Raguzá alatt jegyeztetett be, hanem Marechal lap alatt. Aligha kevesebb munkába nem kerül egy új katalógus készítése, mint a létezőnek kiigazítása, erre azonban a mostani személyzet: egy főkönyvtárnok, két segéd, két szolgál, két rendszeres és harmadfél rendkívüli díjnok, éppen nem elegendő. ... Ennyi megbírta a munkát a század elején, midőn a könyvtár alig bírt 30-40 ezer kötetet, holott most 150.000-et meghaladja. Akkor alig tévedett nyolc-tíz tudós és egyetemi hallgató naponként az olvasó szobába, most folyvást megtelik minden szék, sőt állva is olvasnak délelőtt, délután, úgyhogy az olvasóknak könyvekkel való kiszolgáltatása s a könyvek helyreállítása, a kikölcsönzött könyvek nyilvántartása, a kauciók beszedése és visszaadása, a bekötés ellenőrzése s az accessiók bejegyzése a személyzetnek csaknem összes idejét foglalja el.”¹

Az olvasói szokások azóta jócskán megváltoztak. Ma már elképzelhetetlen lenne, hogy az emberek állva olvassanak az olvasóteremben. Sőt, kevesebb időt töltenek a könyvtár falain belül. A diákok bejönnek, fénymásolnak, kölcsönöznek, aztán sietnek tovább. Viszont az épület még mindig csodálatos. A Lotz Károly-freskókkal és Than Mór Ferenc József-portréjával ékesített díszterme nemcsak konferenciák megtartására alkalmas, hanem sokszor filmforgatás helyszínéül is szolgál.

A főigazgatói irodában beszélgettem az éppen 450 esztendeje alapított bibliotéka főigazgatójával, Szögi Lászlóval.

– *Utoljára 2006-ban beszélgettek Önnel a 3K munkatársai². Mi történt azóta?*

– A legfontosabb feladat az volt – és a mai napi is – az egységesítés. Az ELTE-n nagy hagyományai vannak a széttagoltságnak. Ma nyolc kari és több mint ötven intézeti, tanszéki könyvtár létezik. Az ELTE teljes könyvtárhálózatában napjainkban több mint 3,6 millió könyvtári egységet, többek között 183 kódexet – köztük 14 Corvinát – és 1150 ősnymtatványt őriznek.

Az amúgy is egyedülállóan széttagolt rendszer az egyetemi integráció után még széttagoltabbá vált. Az ELTE az elmúlt két évtizedben a folyamatos költözés állapotában volt, és ez azt is jelentette, hogy könyvtári állománya is állandóan helyet változtatott, ami lehetetlenné tette vagy évtizedig késleltette a könyvtári rendszer korszerűsítését.

2009-ben nagy áttörés történt. Határozat született az Egyetemi Könyvtár hálózati reformkoncepciójának elfogadásáról, amely csaknem másfél évig tartó egyeztetés eredménye volt. A munka során szándékunkban állt az ELTE könyvtári rendszerének jobb működtetésére vonatkozó általános érdekeket összehangba hozni a karok és intézetek könyvtárainak sajátos érdekeivel. Célunk volt az egységes alapelvek szerint működő összehangolt Egyetemi Könyvtári Szolgálat (EKSZ) megszervezése, amely szolgáltatásokat nyújt az egész intézmény számára. A kapcsolat a könyvtárak között megerősödött. Szoros, bizonyos mértékben szervezeti, de leginkább szakmai kapcsolat jött létre a könyvtárak között.

Életre hívtuk az Egyetemi Könyvtári Bizottságot (EKB), amely az Egyetemi Szenátus tanácsadó testülete, s amelynek tagjai rálátnak az egész egyetem könyvtári hálózatára – az Egyetemi Könyvtári Szolgálatra. Feladata a Könyvtári Tanács által elkészített fejlesztési tervek megvitatása és véleményének a Szenátus elé terjesztése, illetve az egyetemi könyvtári hálózat meghatározott szabályzatainak megvitatása és ugyancsak a Szenátus elé terjesztése.

A Könyvtári Tanács az egyetemi könyvtári hálózat operatív testülete, amely a könyvtári rendszer egészét érintő ügyekben javaslattevő, véleményező és ellenőrző jogokkal bír. Elnöke az Egyetemi Könyvtár főigazgatója. A Könyvtári Tanács dönt az összes szakmai kérdésben. Azt azonban nem sikerült elérni, hogy egy központ legyen a munkáltatója az összes könyvtárosnak, ettől ugyanis a dékánok idegenkedtek. Ezt az állapotot nem tartom a legjobbnak, de óriási előrelépés történt ahhoz képest, ami korábban volt. Fontos, hogy teljesen elfogadottá vált, hogy szakmai kérdésekben a Tanács dönt.

A Könyvtári Tanács kidolgozta a saját szmsz-ét, aminek az elkészítése meglehetősen nehéz tárgyalási folyamat volt. Különböző érdekeket, számos szempontot kellett figyelembe venni, egyeztetni. Ez mostanában fog az EKB és a Szenátus elé kerülni.

A minőségbiztosítási munkacsoport és az ott folyó munka is sokat segített abban, hogy a bizalom kialakuljon az ELTE könyvtárainak munkatársai között. Minden könyvtár vezetője ott van a minőségbiztosítási munkacsoportban. A közös munka által megértették a kisebb könyvtárak munkatársai is, hogy az Egyetemi Könyvtár nem kíván rátelepedni a kari könyvtárakra.

A jobb együttműködést és a szorosabb kapcsolatot mutatja az is, hogy a minden év szeptemberében az ELTE könyvtárosai számára megrendezett összejevetelen

régebben talán hatvan kolléga jött el, idén viszont már nem fértünk el a díszteremben. Most már látszik, hogy kialakult egyfajta igény a részvételre, és a hangulat is nagyon barátságos volt.

A modern informatikai rendszerek struktúrája és használata is az egységesítést követeli meg. A Horizon rendszert használtuk régebben, de 2010-ben megvettük az ALEPH integrált könyvtári rendszert. Elértük, hogy az ELTE minden könyvtára ezt a rendszert használja. Nagy lépés volt ez a közös munka feltételeinek megteremtésében. Lehet, hogy máshol ez nem olyan nagy dolog, de nálunk – a nagyon különböző igények és szempontok miatt is – annak számít. És fontos volt, hogy a könyvtárak vezetői is belátták, hogy ez szükséges, jó lépés, minőségi áttörés. Mielőtt az ALEPH bevezetése megtörtént, a dokumentumállomány 30 százaléka volt az integrált rendszerben. (A teljestől még sokáig messze leszünk, hiszen annak létrejötte több évtizedes munkát igényel.) Azonban közben történt még valami. Van egy nagy katalógusunk, amit ősidők óta építünk. 2011 elejére sikerült a teljes nagy katalógusunkat digitalizálni. Ma már a teljes régi, klasszikus nagy katalógusunk digitalizálva olvasható. Igaz, hogy csak szerzőre és címre lehet keresni benne, de ezek elérhetőek. Az 1995 utáni anyagok teljes egészében megtalálhatóak az integrált rendszerben. Azt mondhatom, nagyjából a teljes ELTE könyvtári állomány hatvan százaléka érhető el vagy a digitalizált katalógusban vagy az ALEPH rendszerben.

– *Milyen volt a fogadtatása a kollégák körében az új integrált rendszernek?*

– Mint minden új dolog bevezetésekor, itt is merültek fel problémák, de el kell, hogy mondjam, sokkal nagyobb lelkesedéssel fogadták a kollégák, mint annak idején a Horizon bevezetését. Év eleje óta folyamatosan folyik a kollégák betanítása, és a különböző modulok bevezetése. Még van néhány kisebb könyvtár, amelyek nincsenek benne a rendszerben, de a közeli jövőben mindegyik be fog kapcsolódni, és egyre több modult fog használni. Most már az új rendszer bevezetésének a folyamata átlépte azt a határt, amikor vonzóvá vált a használata, már lehetőséget látnak benne.

Egyik problémánk viszont az, hogy az ELTE-n mintegy negyven nyelvet oktatnak. A kínaitól az örményig, az albántól a koreaiig elvileg mindent tudni kell(ene) rögzíteni a rendszerben. Ez valóban nagy nehézség. Azt sem lehet elvárni, hogy olyan könyvtárosok legyenek, akik a legkülönbözőbb nyelveken írott dokumentumokat tökéletesen viszik gépre. Ebben az esetben a tudományos munkatársak és a könyvtárosok együttműködésére van szükség.

– *Milyen további változásokat említene még?*

– Az egyik a modern könyvtári szolgáltatások biztosítása a hallgatók, oktatók, kutatók számára. Az utóbbi két csoport leginkább a távoli elérést igényli, bár egyre inkább a hallgatókra is ez a jellemző. Ezért az online adatbázisok, elektronikus folyóiratok vásárlásának jelentős szerepe van, amire az ELTE nagyon sok pénzt fordít, különösen a természettudományok területén.

Emellett önálló digitalizáló műhelyt alakítottunk ki modern felszereléssel. Elkezdtük az állomány különböző szempontok szerinti digitalizálását. Egyrészt a nagyon gyakran használt könyveket digitalizáljuk. Másrészt azokat, amelyeknél a dokumentum állapota ezt igényli, harmadrészt pedig a különleges dokumentumain-

kat, olyan állományrészeket, amik csak itt, nálunk találhatóak meg. A digitalizáló műhely szolgálja ki a megrendeléseket is. Jó lenne három műszakban működtetni, de most örülünk, ha a nyitva tartási időben működhetünk. Különösen úgy, hogy az elmúlt öt év nagy eredményeként két órával növeltük a nyitva tartási időnket. Dél-előtt 10 és este 20 óra között vagyunk nyitva. Hozzáteszem, hogy ez a könyvtár soha nem lesz versenyképes az olyan modern könyvtárakkal, ahol hatalmas szabadpolcos terek, kávézók állnak az olvasók rendelkezésére. De mi nem is erre törekszünk, mert ezt a szerepet ellátják a kari könyvtárak, ahol az oktatás folyik.

Amiről még feltétlenül beszélnem kell, és amire nagyon büszke vagyok, az az 1800 előtti állomány rendezése. Annak idején a jezsuita rend tipikusan nemzetközi szervezet volt, a különböző országokban található kollégiumok egymás közt cserélgették a könyveket, valamint jelentős gyarapodást jelentett, amikor később idekerültek a II. József által feloszlott szerzetesrendek könyvei. Többek között ezeknek köszönhetően a könyvtár rendkívül gazdag XVI–XVIII. századi gyűjteménnyel rendelkezik. Már az előző interjúban is elmondtam, hogy a nagyolvasót átalakítottuk a XVIII. századi gyűjtemény tárává. Négy évbe telt, hogy a magyar kulturális örökség szempontjából legértékesebb relikviáinkat elkülönítsük, és lehetőségeinkhez mérten minden szempontból biztosított környezetbe helyezzük. Azóta is folyamatosan fertőtlenítjük, tisztítjuk a könyveket. Sajnos, a restaurálás rengeteg pénzbe kerül, kerülne. A XVI. századból 10 ezer tételünk van, a XVII. századból – a Barokk gyűjtemény – 15 ezer dokumentum, a XVIII. századból pedig körülbelül 60 ezer. A XVI–XVII. századi anyagokat tűzjelzővel ellátott, őrzött raktárban tartjuk.

Az Antikva és Barokk gyűjtemény teljes egészében feldolgozott. Van egy elektronikus leltárkönyv, a dokumentumra vonatkozó öt-nyolc legfontosabb adattal, ahogyan a XVI. századi dokumentumállományra is. A régi könyvek feldolgozására előírt szigorú szabvány szerint viszont a könyveinknek csak kisebb része került feldolgozásra. Ez a „tökéletes” feldolgozási mód nagyon sok időt venne igénybe. Egyelőre a fő cél az, hogy tudjuk, mink van – mivel eddig erről sem volt átfogó képünk. Ezért döntöttünk a rövidített feldolgozás mellett.

Egyébiránt egy átfogó vagyonszármondási és biztonsági rendszer kiépítése is megtörtént. Évtizedes hiányt pótolunk ezzel. Így sokkal pontosabb statisztikákat tudunk vezetni, és a legfontosabb szempontnak, az állományvédelemnek is eleget teszünk.

Tény, hogy sokkal több gondot kellene a kommunikációra és a marketingre fordítani. Régebben is tisztességgel dolgoztunk, csak erről kevesen tudtak, kizárólag azok, akik bejártak az Egyetemi Könyvtárba. Ma már más idők járnak, alkalmazunk önálló kommunikációs referenst. Rendszeresen körleveleket készítünk az Egyetemi Könyvtár munkatársai számára, az ELTE könyvtárosai számára. Írásban és elektronikusan híreket küldünk a dékánoknak, az egyetem vezetésének, hogy tudják, mi történik nálunk. És persze a szakmának is.

– *A könyvtár különleges gyűjteményének egy-egy darabját kiállításokon is megtekinthetik az érdeklődők. Milyen kiállításokon vettek részt az elmúlt időszakban?*

– Már régebben is kölcsönöztünk kiállításra egy-egy értékes darabot. Így volt ez 2010-ben is, amikor Isztambulban a *Legendás Isztambul – Byzantiontól Istanbulig: Egy főváros 8000 éve* címmel volt nagyszabású kiállítás a Sakip Sabanci

Múzeumban. Törökország mellett 14 európai ország gyűjteményeiből, több mint 500 válogatott műtárgy mutatja be a város történetét a kezdetektől napjainkig. A könyvtárunk az egyik ritka kódexét (Cod. Ital. 3) kölcsönözte a kiállításra. A XIV. századi pergamenkódex igazi különlegessége az utolsó oldalon található tollrajz, amelyet Nimphirius készített nem sokkal Konstantinápoly 1453. évi eleste előtt, és amely egyedülként őrizte meg az egykor a Hagia Sophia mellett álló konstantinápolyi Augustaionon egy oszlop tetejére 543-ban emelt Justinianus-bronzszobor pontos mását. A szobrot röviddel e rajz elkészülte után eltávolították, majd anyagából ágyút öntettek. További érdekesség, hogy a kötet egyike annak a 35 kódexnek, amelyeket 1877-ben II. Abdülhamid török szultán az 1526-ban Budáról zsákmányoltnak feltételezett kötetek közül az Egyetemi Könyvtárnak adományozott, a pesti egyetemi ifjúság iránti tisztelete és hálája jeléül. A könyv egyébként tavaly ősszel Párizsban is szerepelt egy hasonló tárgyú kiállításon.

Áttérésnek érzem, hogy 2010-ben önálló kiállítást is rendeztünk külföldön. Ebben az évben az UNESCO Ljubljanát választotta a világ könyv-fővárosává. Ebből az alkalomból május 4. és június 14. között mutatkoztunk be a szlovén Nemzeti és Egyetemi Könyvtárban *A 450 éves budapesti Egyetemi Könyvtár kincsei* címmel. Kiállításra kölcsönöztük többek között a római császárok történetét bemutató XV. századi *Historia Augusta* corvinát, Hartmann Schedel 1493-ban kiadott, a maga korában igen népszerű *Világkrónikáját* számos európai város – köztük Buda – realisztikus ábrázolásával; a szász Heltai Gáspár magyar nyelven nyomtatott *Krónikáját* 1575-ből vagy éppen Benyovszky Móric gróf 1797-es megjelenésű, angolból németre fordított útinaplóját.

2011. április 18-án az Egyetemi Könyvtár és a Portugál Nyelv- és Irodalmi Tanácsék együttműködésével időszaki kiállítást készítettünk az alapításának századik évfordulóját ünneplő Lisszaboni Egyetem Könyvtárában. A kiállításon 18 nagyméretű poszteren és 8 vitrinben mutattuk be az Egyetemi Könyvtár XVI. és XX. század közötti portugál vonatkozású ritka nyomtatványait, amelyek között néhány világritkaság is található. Ezen kívül bemutattuk a portugál–magyar történeti kapcsolatok irodalmát, valamint a két ország szépirodalmának kölcsönös fordításait, egymás nyelvén tolmácsolt főbb műveit. A kiállítás létrehozásában jelentős segítséget nyújtott a Magyar Köztársaság lisszaboni nagykövetsége. Egy ilyen távoli országban gyakran meglepődnek, hogy az őket érintő dokumentumokból ilyen sok megtalálható nálunk.

Tudatosan törekszem arra, hogy a külföldi egyetemekkel, könyvtárakkal erősítsük a kapcsolatainkat.

– Ön nemcsak az Egyetemi Könyvtár főigazgatója, hanem az Egyetemi Levéltár igazgatója is. Mondana valamit munkája e területéről?

– Igen. Az Egyetemi Levéltár a Maglódi úti telepen van. A két intézményt személyemben egy vezető köti össze, de két különálló szervezetről van szó. Az utóbbi öt évben fejlesztések történtek a Levéltárban is. Növekedett a raktári férőhely, és korszerű berendezést kapott. Mintegy 1600 iratfolyó méter anyagot őrzünk ott. Sajnos, az iratanyag egy része 1956-ban elpusztult. Kialakítottunk egy muzeális gyűjteményt. Elkészültek a muzeális anyagok leltárkönyvei. Nagyon nehéz múzeumot alapítani, pedig felettébb indokolt lenne egy 375 éves egyetem esetében. Egyébként javasoltam már, hogy legyen egy magyar felsőoktatási múzeum, de természet-

tesen ez már túl van az én kompetenciámon. Meggyőződésem, hogy Budapesten egy átfogó intézményt kell létrehozni, mert a több, egymástól szeparált, kis gyűjtemény semmire sem megoldás. Természetesen minden intézmény igyekszik a maga múltját bemutatni, de egyenként az túl kicsi, széttagolt, emberi erőforrás sincs hozzá. A nemzeti identitás szempontjából is igen fontos lenne ez a felsőoktatás-történeti gyűjtemény megalapítása. Az emberek nem tudják, hogy a magyar felsőoktatásnak nyolcszáz éves múltja és európai léptékben is tekintélyes eredményei vannak.

Én mindig a három intézmény – könyvtár, levéltár, múzeum – együttműködésében gondolkodom. Nem vagyok híve a levéltár könyvtárba való beolvasztásának, mert két egészen más típusú feladatról van szó, de a történelmi dokumentumok őrzésében vannak kooperatív elemek. A múzeum alapítása nagy vágyam, de egyelőre nem sikerült.

– *És mik a közeli jövőre vonatkozó tervei a könyvtárban?*

– Az egyedi aprónyomatványok feldolgozása. Azokból az időkből, amikor még a köteles példányt az Egyetemi Könyvtár kapta, vannak olyan aprónyomatványok, amelyek az Országos Széchényi Könyvtárban sincsenek meg. Nem tudom megmondani, hogy pontosan hány darab aprónyomatványunk van, de körülbelül hatvanezer között lehet a számuk. Egy részük össze van fűzve „vegyes kötetekben” – eddig feldolgozatlanul. Azután vannak olyan doktori disszertációk, a XVIII–XIX. századból, amelyek szintén nem ismertek. Ebből a gyűjteményből sok olyan dokumentum fog kikerülni, amelyekről ma még nem tud a magyar közvélemény.

Természetesen itt is felmerül a kérdés, hogy mi a fontos. Az, hogy tökéletes feldolgozást végezzünk, ami majd csak ötven év múlva készül el, vagy az, hogy az alapinformációkat megadjuk, rábízva az utódokra a tökéletes feldolgozás elvégzését. Én az utóbbit választom.

A kódexek, kódextöredékek elektronikus feldolgozása jelenleg is folyik. Most készül az ősnymatványok elektronikus leltára. Ezeknek van katalógusa, csak nem elektronikus. A kódexek feldolgozása nagy mértékben függ attól, hogy mikor és milyen szakembert találunk. Ha például van egy kopt kódex, akkor olyan kolléga kell, aki a koptot is el tudja olvasni, miközben a könyvtári ügyekhez is ért.

Ebben az évben kezdődött meg az MTMT³ feltöltése, amit a hazai tudományos kutatás eredményeinek hiteles nyilvántartására és bemutatására hozták létre. A sok célra hasznosítható nemzeti bibliográfiai adatbázisba ellenőrzött módon tölthetők fel a résztvevő intézmények kutatóinak tudományos munkásságát és teljesítményét jellemző adatok. És nem csak a publikációkat, hanem a hivatkozásokat is fel kéne tölteni, ami természettudományos területen jóval könnyebb, mint a humán területen.

– *Hogyan ünnepelték a könyvtár fennállásának 450 éves jubileumát?*

– Most adtuk ki a könyvtár jubileumi évkönyvét⁴, és készülünk egy értékes népszerűsítő kiadvány megjelentetésével is ebben az évben. Magyar és angol nyelven adjuk ki. A könyvtár történetéről, a gyűjteményről fog szólni sok-sok képpel illusztrálva. Az évforduló alkalmából lelepleztünk egy márványtablát az elmúlt 450 év könyvtárosainak tiszteletére.

– *Ebből a rövid interjúból is kiderülhetett, nagyon sokrétű munkát végez. Mit szeret közülük a legjobban?*

– Még mindig nagyon szeretek tanítani. Ma már döntően doktoranduszokat oktatok. Jó a fiatalokkal együtt gondolkodni, mert fiatalon tartja az agyamat. Nagyon szeretek kutatni is. A külföldi egyetemjárás és a tudományos kapcsolatok törtériját, a peregrináció történetét kutatom. Ebben kiváló eredményeket értünk el. Az itteni munkámat illetően pedig – mivel történészként a múlt iránt elfogult vagyok – a régi dokumentumok megőrzésével, feldolgozásával szeretek a legjobban foglalkozni. De azért annyira nem vagyok öreg, hogy ne lássam, hogy az informatika milyen fontos. Bevallom nem értek annyira a modern technikához, de azt tudom, fontos, hogy jó szakemberekkel vegyem körül magam.

– *Köszönöm a beszélgetést! További eredményes munkát kívánok, és sokakkal együtt drukkolunk a múzeumalapítási terv megvalósulásának!*

JEGYZETEK

- 1 Az egyetemi könyvtár évkönyvei XIV–XV. Kiadja az Eötvös Loránd Tudományegyetem Egyetemi Könyvtára, Budapest, 2011. 150. p.
- 2 Mezey László Miklós–Vajda Kornél: „Totális átalakulásban vagyunk immáron csaknem egy évtizede”. Beszélgetés Szögi Lászlóval, az ELTE Egyetemi Könyvtár főigazgatójával. = Könyv, Könyvtár, Könyvtáros, 2006. 4. sz. 3–10. p.
- 3 Magyar Tudományos Művek Tára – www.mtmt.hu
- 4 Ld.: 1. sz. jegyzet!

Pegán Anita

Kistelepülések és gyermekek könyvtári ellátása – fiatal könyvtárosok és díjnyertes pályamunkáik

Interjú Bedekovity Zórával és Tóth Renátával

2011 nyarán, a Pécssett megrendezett könyvtáros vándorgyűlésen ismét kitüntettek egy fiatal kollégát „Az év fiatal könyvtárosa”-díjjal. A korábbi évekhez képest újdonság volt, hogy mellette ezúttal még egy pályázó különdíjat kapott, amelyet a Kovács Máté Alapítvány ajánlott fel. A Kovács Máté Alapítvány szintén céljának tekinti a fiatal, pályakezdő könyvtárosok továbbképzé-